

Sygn. akt VIII Gz 200/16

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SO Patrycja Baranowska

SR del. Anna Górnik

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2016 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko G. O.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 7 kwietnia 2016r., sygn. akt X GNc 872/15

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie w całości i przywrócić pozwanej termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 3 czerwca 2015r., sygn. akt X GNc 872/15.

SSO P. Baranowska SSO P. Sałamaj SSR del. A. Górnik

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy oddalił wniosek pozwanej o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 3 czerwca 2015r. i odrzucił sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 3 czerwca 2015r.

W uzasadnienie Sąd wskazał, iż powódka, Miejskie Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., wniosła do tutejszego Sądu pozew przeciwko pozwanym solidarnie G. (...) o zapłatę kwoty 30 222 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 kwietnia 2015 roku i kosztami procesu.

W dniu 3 czerwca 2015 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględnił w całości żądanie powódki. Powyższy nakaz zapłaty został doręczony pozwanej G. O. w trybie doręczenia zastępczego ze skutkiem na dzień 2 lipca 2015 roku wraz z pouczeniem o sposobie, terminie wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz o skutkach jego nie zaskarżenia.

Przedmiotowy nakaz zapłaty uprawomocnił się z dniem 17 lipca 2015 roku, a na wniosek powódki, w dniu 24 sierpnia 2015 roku nadano temu orzeczeniu klauzulę wykonalności.

Na podstawie tak uzyskanego tytułu wykonawczego powódka zainicjowała przeciwko pozwanej G. O. postępowanie egzekucyjne, które prowadzi Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie M. J., pod sygn. KM 944/15.

W dniu 5 listopada 2015 roku (data stempla pocztowego) pozwana G. O. wniosła o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 3 czerwca 2015 roku, jednocześnie pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty. W uzasadnieniu wniosku o przywrócenie terminu pozwana podała, że dopiero z pisma Komornika, które odebrała w dniu 29 października 2015 roku, dowiedziała się o wydaniu przeciwko niej nakazu zapłaty. Pozwana podała, że w datach wskazanych na kopercie przesyłki, jako daty awizowania – 17 czerwca 2015 roku i 25 czerwca 2015 roku, w skrzynce pocztowej pozwanej, nie znalazły się awiza informujące o wzmiankowanej wyżej przesyłce, co skutkowało brakiem wiedzy pozwanej o tym, że został wydany przeciwko niej nakaz zapłaty, a w konsekwencji uniemożliwiło złożenie sprzeciwu w terminie. Pozwana podniosła, że gdyby w należącej do niej skrzynce pocztowej znajdowało się awizo, wówczas odebrałaby przesyłkę zawierającą nakaz zapłaty oraz złożyłaby sprzeciw. Pozwana podkreśliła, że odbiera wszelką kierowaną do niej korespondencję, czego dowodem jest choćby fakt, że pozwana odebrała kierowaną do niej korespondencję od Komornika, jak i przedsądową korespondencję od pełnomocnika powoda. Zdaniem pozwanej, najbardziej prawdopodobnym wyjaśnieniem zaistniałej sytuacji jest przyjęcie nieprawidłowego wykonania usługi pocztowej przez firmę (...) – brak pozostawienia awiza w skrzynce pocztowej pozwanej. Pozwana wskazała, że wobec mnogości uchybień w zakresie doręczeń przesyłek sądowych przez firmę (...) należy uznać to za wysoce prawdopodobne.

W odpowiedzi na powyższe, powódka wskazała, że nakaz zapłaty z dnia 3 czerwca 2015 roku został przesłany pozwanej na prawidłowy adres zamieszkania pozwanej wskazany w pozwie, którego to adresu pozwana nie kwestionuje. Powódka podniosła, że twierdzenia pozwanej, jakoby nie pozostawiono w skrzynce pocztowej awiza informującego o pozostawieniu w punkcie InPost przesyłki pochodzącej z sądu nie zostały poparte żadnymi dowodami.

Sąd Rejonowy uznał wniosek pozwanej o przywrócenie terminu za niezasadny.

Wskazał, iż zgodnie z art. 168 § 1 k.p.c. jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. W myśl art. 169 § 1 i 2 k.p.c. pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające wniosek.

W ocenie Sądu pozwana wbrew przesłance uzasadniającej wniosek o przywrócenie terminu z art. 169 § 2 k.p.c. nie uprawdopodobniła okoliczności uzasadniających wniosek. Podkreślenia wymaga, że spełnienie wymogu uprawdopodobnienia okoliczności uzasadniających wniosek o przywrócenie terminu nastąpi, jeżeli zostaną przytoczone okoliczności uzasadniające ten wniosek, zarówno merytoryczne, tj. wskazujące na brak winy strony w uchybieniu terminu, jak i formalne. Chociaż uprawdopodobnienie jest wyjątkiem od reguły formalnego przeprowadzenia dowodu, działającym na korzyść strony powołującej się na określony fakt, nie oznacza to jednak, że może ono w każdej sytuacji opierać się tylko na samych twierdzeniach strony. Odróżnienie aktu uprawdopodobnienia w stosunku do przeprowadzenia dowodu polega m.in. na tym, że uprawdopodobnienie przeprowadza się za pomocą środków nieskrępowanych wymaganiami stawianymi co do formy przez przepisy kodeksu postępowania cywilnego (por. postanowienie SN z dnia 19 maja 2006 r., III CZ 28/06, LEX nr 188379).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że pozwana braku winy w uchybieniu terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym upatrywała w nieotrzymaniu awiza powiadamiającego ją o pozostawieniu w punkcie InPost przesyłki z sądu, co miało stanowić skutek, uchybień w działalności firmy (...).

W pierwszej kolejności Sąd zauważył, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że art. 168 § 1 k.p.c. nie może być interpretowany w sposób rozszerzający, gdyż jest zasadą, że czynności procesowe powinny być dokonywane w terminie. O braku winy strony można zatem mówić tylko wtedy, gdy istniała jakaś przyczyna, która

spowodowała uchybienie terminowi. Przyczyna taka zachodzi wówczas, gdy dokonanie czynności w ogóle (w sensie obiektywnym) było wykluczone, jak również w takich przypadkach, w których w danych okolicznościach nie można było oczekiwać od strony, by zachowała dany termin procesowy. Dlatego w każdym przypadku przy ocenie braku winy, jako przesłanki przywrócenia terminu uchybionego przez stronę należy uwzględnić wymaganie dołożenia należytej staranności człowieka przejawiającego dbałość o swe własne życiowo ważne sprawy. Inaczej rzecz ujmując, brak winy w uchybieniu terminowi powinien być oceniany z uwzględnieniem wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony należyście dbającej o swoje interesy i przy braniu pod uwagę także uchybień spowodowanych nawet lekkim niedbalstwem (przywołano dla porównania postanowienia z dnia 11 lipca 2007 r., III PZ 3/07, LEX nr 966813; z dnia 28 maja 2008 r., I (...) 3/08, LEX nr 818830; z dnia 5 maja 2009 r., I UO 3/08, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 23; z dnia 14 kwietnia 2010 r., III SZ 1/10, LEX nr 602071; z dnia 4 kwietnia 2012 r., II UZ 6/12, LEX nr 1222155).

W ocenie Sądu Rejonowego okoliczności podnoszone przez pozwaną jako obiektywna przyczyna uchybienia terminu nie zostały przez nią uprawdopodobnione. Nie został uprawdopodobniony brak winy pozwanej (choćby w postaci lekkiego niedbalstwa) w uchybieniu terminu. Z akt sprawy wynika, że przesyłka zawierająca nakaz zapłaty z dnia 3 czerwca 2015 roku, została doręczona pozwanej w trybie doręczenia zastępczego. Przepis art. 139 § 1 k.p.c. reguluje doręczenie pism sądowych - w razie niemożności dokonania doręczenia właściwego lub zastępczego - w drodze awiza pocztowego, która polega na złożeniu pisma w urzędzie pocztowym i umieszczeniu zawiadomienia o tym na drzwiach mieszkania adresata lub w skrzynce pocztowej. Kształt tego sposobu doręczenia określa nie tylko przytoczony przepis, ale także postanowienia rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 roku w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (j.t. z 2015 r., poz. 1222), określające reguły, którymi powinien kierować się doręczyciel i odpowiedni operator pocztowy, gdy zachodzi sytuacja przewidziana w art. 139 § 1 k.p.c. Zgodnie z § 6 ust. 2 rozporządzenia, przewidziane w art. 139 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego zawiadomienie dla adresata o pozostawieniu przesyłki sporządza doręczający, wskazując w nim placówkę pocztową operatora lub urząd gminy, z którego przesyłkę należy odebrać w ciągu siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia; zawiadomienie pozostawia w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej. Według zaś § 7 ust. 1 rozporządzenia, po pozostawieniu zawiadomienia o możliwości odbioru przesyłki we właściwej placówce pocztowej operatora lub właściwym urzędzie gminy doręczający:

1) dokonuje adnotacji o niedoręczeniu przesyłki na formularzu potwierdzenia odbioru oraz adnotacji "awizowano dnia" na stronie adresowej niedoręczonej przesyłki i składa swój podpis;

2) oddaje przesyłkę niezwłocznie do właściwej placówki pocztowej operatora lub właściwego urzędu gminy.

Z kolei stosownie do ust. 2 i 3 § 7 rozporządzenia, placówka pocztowa operatora lub urząd gminy potwierdzają przyjęcie od doręczającego awizowanej przesyłki przez umieszczenie na przesyłce odcisku datownika i podpisu przyjmującego. Awizowaną przesyłkę przechowuje się w placówce pocztowej operatora lub urzędzie gminy przez siedem kolejnych dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia, o którym mowa w § 6.

Sąd Rejonowy uznał, że analiza adnotacji poczynionych na przesyłce zawierającej nakaz zapłaty z dnia 3 czerwca 2015 roku, znajdującej się na karcie 34 akt sprawy, wskazuje, że wymagania określone w § 6 i 7 w/w rozporządzenia zostały spełnione. Poczyniono na tym dokumencie odcisk stempla „adresata nie zastano w domu” i zaznaczono, że przesyłkę awizowano dnia 17 czerwca 2015 roku. Z adnotacji wynika także, że w dniu 25 czerwca 2015 roku przesyłka została powtórnie awizowana. Na odwrotnej stronie przesyłki (potwierdzenie odbioru) zaznaczono, że przesyłkę pozostawiono w placówce pocztowej, o czym w dniu 17 czerwca 2015 roku umieszczono zawiadomienie w oddawczej skrzynce pocztowej. Wskazano także, że przesyłki nie doręczono, gdyż nie została ona podjęta z placówki pocztowej. Omawiany dokument nie wykazuje jakichkolwiek cech podważających wiarygodność dokonanych na nim adnotacji. Przesyłka została ostemplowana i opatrzona datami poszczególnych czynności doręczyciela.

Sąd I instancji zaznaczył, że doręczenie przez awizo opiera się na wrzuszalnym domniemaniu prawnym, że doręczane pismo dotarło do rąk adresata. Przekonanie sądu o prawidłowości tego doręczenia nie wyłącza zatem możliwości

dowodzenia, że pismo nie doszło do adresata. Pozwanej nie udało się jednak obalić przedmiotowego domniemania. W okolicznościach niniejszej sprawy twierdzenia pozwanej nie przekonały Sądu co do braku pozostawienia awiza przez doręczyciela – firmę (...) w skrzynce pocztowej pozwanej. Pozwana nie uprawdopodobniła, aby rzeczywiście na skutek uchybień w działaniu doręczyciela, nie pozostawiono awiza w skrzynce pocztowej. Dla uprawdopodobnienia tej okoliczności nie jest wystarczające subiektywne przekonanie pozwanej i jej pełnomocnika co do braku fachowości firmy (...). Z całą stanowczością podkreślić należy, że nie jest to faktem notoryjnym. W orzecnictwie przyjmuje się, że faktami powszechnie znanymi są okoliczności, zdarzenia, czynności lub stany, które powinny być znane każdemu rozsądnemu i mającemu doświadczenie życiowe mieszkańcowi miejscowości, w której znajduje się siedziba sądu. Za powszechnie znane uznaje się wydarzenia historyczne, polityczne, zjawiska przyrodnicze, procesy ekonomiczne lub zdarzenia normalnie i zwyczajnie zachodzące w określonym miejscu i czasie (por. jednakże wyrok SN z dnia 8 sierpnia 1967 r., I CR 111/67, LEX nr 6203; uzasadnienie wyroku SN z dnia 12 maja 2000 r., II UKN 540/99, OSNP 2001, nr 21, poz. 652). Do tego typu faktów nie sposób natomiast zaliczyć prawidłowości czy też nieprawidłowości w działalności danego przedsiębiorcy czy instytucji. Jest to bowiem uzależnione od wielu czynników natury subiektywnej, ocennej.

Sąd zauważył, że pozwana nie powołała się na konkretne zdarzenia, wskazujące na uchybienia w działalności doręczyciela przy doręczeniu korespondencji dla pozwanej. Faktu takiego nie sposób wywodzić z istniejących w przeszłości przypadków nienależytego wykonania przez InPost usług związanych z doręczaniem korespondencji. Sama pozwana wskazywała, że zawsze odbiera korespondencję z sądu i od komornika, wobec czego przyjąć należy, że nie spotkała się wcześniej z niewłaściwym wykonywaniem przez InPost usługi doręczenia. Ze zdjęć przedłożonych przez powódkę (k. 100-103) wynika, że skrzynka pocztowa należąca do pozwanej jest należycie zabezpieczona, a zatem brak jest przesłanek, aby uznać, że awizo mogło być zabrane przez osobę nieuprawnioną bądź aby w inny sposób opuściło skrzynkę.

W ocenie Sądu Rejonowego same twierdzenia pozwanej, że nie otrzymała awiza i że zawsze odbiera korespondencję okazały się niewystarczające. Pozwana podnosząc twierdzenia odnośnie niewłaściwego funkcjonowania firmy (...) nie naprowadziła żadnych środków dowodowych dla uprawdopodobnienia stawianych przez siebie wniosków. Pozwana mogła na przykład zawnioskować o przesłuchanie w charakterze świadka osoby, która ze strony InPost dokonywała doręczenia, dla potwierdzenia okoliczności związanych z pozostawieniem awiza w należącej do niej skrzynce pocztowej. Nadto, na uwagę zasługuje okoliczność, że sama pozwana (co wynika z pochodzących od niej pism procesowych) uznaje nienależyte wykonanie doręczenia jedynie za prawdopodobną przyczynę braku awiza. Tymczasem, jak już wyżej wskazano, w świetle adnotacji poczynionych na przesyłce, brak jest podstaw, aby zarzucić jakiegokolwiek uchybienia doręczycielowi.

Powyższe okoliczności mają zasadnicze znaczenie z punktu widzenia instytucji przywrócenia terminu, albowiem brak winy w uchybieniu terminu powinien być oceniany z uwzględnieniem wszystkich okoliczności konkretnej sprawy w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności jakiego można wymagać od strony należycie dbającej o swoje interesy. Uchybienia spowodowane nawet lekkim niedbalstwem nie uzasadniają przywrócenia terminu.

W konsekwencji należało uznać, na podstawie art. 139 § 1 k.p.c., doręczenie pozwanej nakazu zapłaty z dnia 3 czerwca 2015 roku, za skuteczne. Od daty doręczenia zastępczego, tj. 2 lipca 2015 roku należy liczyć termin do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt I sentencji.

W związku z niezuzupełnieniem braków formalnych sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w terminie, na podstawie art. 504 § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w pkt II sentencji.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniosła pozwana i zaskarżyła je w całości zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego:

1. naruszenia art. 169§2 kpc polegające na błędnym przyjęciu, iż zebrany materiał dowodowy nie jest wystarczający dla uprawdopodobnienia braku winy pozwanej w niezłożeniu sprzeciwu w terminie,
2. naruszenie art. 328§2 kpc w zw. z art. 361 kpc polegające na nie zawarciu w uzasadnieniu oceny dowodu z przesłuchania pozwanej,
3. naruszenie art. 228§1 kpc polegające na przyjęciu, iż wadliwość funkcjonowania systemu doręczeń sądowych w okresie wykonywania zadań przez InPost, w tym licznych nieprawidłowości w tym zakresie, nie stanowi okoliczności notoryjnej,
4. naruszenie art. 228§2 kpc polegające na pominięciu posiadanej przez Sąd z urzędu wiedzy o uchybieniach w działaniach systemu doręczeń dokonywanych przez InPost.

Skarżący zarzucił nadto naruszenie §7 ust. 1-2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 12 października 2010 roku w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym, do ustalonego stanu faktycznego polegające na przyjęciu, że doręczenie zastępcze przesyłki zawierającej nakaz zapłaty zostało udokumentowane zgodnie z wymogami prawa.

W odpowiedzi na zażalenie powód wniósł o jego oddalenie i obciążenie pozwanej kosztami postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się uzasadnione.

Zażaleniu podlega jedynie punkt II zaskarżonego postanowienia, w którym Sąd odrzucił sprzeciw. Jednak, zgodnie z treścią art. 380 k.p.c. stosowanego odpowiednio w trybie art. 397§2 k.p.c., sąd II instancji, na wniosek strony, rozpoznaje również te postanowienia sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Istotą rozpoznania w niniejszej sprawie jest ustalenie, czy pozwana uprawdopodobniła istnienie przesłanek do przywrócenia terminu do wniesienia sprzeciwu. Mając to na uwadze Sąd w pierwszej kolejności zbadać musi orzeczenie Sądu Rejonowego oddalające wniosek o przywrócenie terminu.

Ogólną zasadą obowiązującą na tle procedury cywilnej jest reguła, iż czynność procesowa podjęta przez stronę po upływie przewidzianego terminu jest bezskuteczna i nie wywołuje żadnych skutków prawnych. W wyjątkowych wypadkach ustawodawca dopuścił jednak możliwość przywrócenia terminu do dokonania określonej czynności procesowej. Zgodnie z art. 168 k.p.c. jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. Przy czym przywrócenie nie jest dopuszczalne, jeżeli uchybienie terminu nie pociąga za sobą ujemnych dla strony skutków procesowych. W myśl art. 169 k.p.c. natomiast pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające wniosek, a równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności procesowej. Niewątpliwie uchybienie terminu pociągało dla pozwanej ujemne skutki procesowe, jako że uniemożliwiło jej zaskarżenie uprzednio wydanego orzeczenia i tym samym skutkowało jego prawomocnością. Wnioskodawca wniósł pismo do właściwego sądu i jednocześnie dokonał czynności procesowej, tj. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty. Badaniu podlega więc, czy pozwana uprawdopodobniła, iż nie dokonała czynności w terminie bez swojej winy. Uprawdopodobnienie faktu nie może opierać się na samych twierdzeniach faktycznych strony, wymagane jest przedsięwzięcie czynności nie skrepowanych wymaganiami prawa dowodowego, zmierzających do uzyskania prawdopodobieństwa twierdzenia o fakcie. Uprawdopodobnienie polega więc na wykazaniu faktu w stopniu mniejszym, aniżeli jego udowodnienie. Ciężar uprawdopodobnienia spoczywa na tym, kto z przywołanych twierdzeń faktycznych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.), z tą różnicą, że zachowanie szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym nie jest konieczne (art. 243 k.p.c.).

Brak winy w niedokonaniu w terminie czynności procesowej przyjmuje się wówczas, gdy wystąpiły przeszkody niezależne od strony (postanowienie SN z dnia 5 stycznia 2006 r. I UZ 38/05).

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska Sądu I instancji, iż pozwana nie podołała obowiązkowi uprawdopodobnienia tej okoliczności. Wprawdzie istotnie, co wyżej wskazano, uprawdopodobnienie nie może opierać się na samych twierdzeniach faktycznych strony, jednak w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dopuścił i przeprowadził dowód z przesłuchania pozwanej. Do wyników postępowania dowodowego jednak się nie odniósł. Tymczasem z wyjaśnień pozwanej jednoznacznie wynika, iż odbiera ona kierowaną do niej korespondencję, a w tym szczególnym przypadku nie było w skrzynce awiza. Wyjaśnienia były logiczne i spójne, pozwana w szczególności przyznała, iż stan skrzynek na listy jest dobry i że wszelką kierowaną do niej korespondencję odbiera. Trudno oczekiwać jednocześnie, by pozwana innymi środkami udowodniła fakt negatywny, jakim jest brak awiza. Niezasadnym jest oczekiwanie, iż złoży ona reklamacje do operatora w sytuacji, gdy nie miała świadomości, że jakaś przesyłka była do niej kierowana. Należy mieć też na uwadze, iż cała postawa procesowa pozwanej wskazuje, iż reaguje ona na kierowane i dostarczane do niej pisma.

W ocenie Sądu doręczenia zastępcze winny być oceniane ze szczególną uwagą na drobne nawet uchybienia doręczyciela. Okoliczność, iż nieprawidłowości w doręczeniach przez InPost zdarzały się często nie powoduje jeszcze uznania tego faktu za notoryjny. Dla każdej sprawy okoliczności te badane muszą być odrębnie. Jednak częstotliwość tego typu nieprawidłowości jest brana pod uwagę przy ocenie wiarygodności innych twierdzeń i dowodów. W tej konkretnej sprawie pozwana w swych wyjaśnieniach jednoznacznie wskazała, iż nie otrzymała zarówno pierwszego, jak i drugiego awiza. Także sposób opisanie koperty zawierającej przesyłkę, w ocenie Sądu, może budzić wątpliwości, czy obrazuje ona rzeczywiste zdarzenia. Parafy przy poszczególnych datach sugerują bowiem, iż osoba doręczająca awizo i przyjmująca przesyłkę to ta sama osoba. Wprawdzie zakazu łączenia tych funkcji w przepisach nie ma, jednak zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż osoba przyjmująca przesyłki nieodebrane w punktach wyznaczonych przez operatora, nie była jednocześnie osobą, która fizycznie przesyłki lub awiza doręczała do adresatów. Te wątpliwości, w świetle przywołanych już wyjaśnień pozwanej, w ocenie Sądu pozwalają przyjąć za uprawdopodobnione, iż pozwana bez swojej winy nie złożyła w terminie sprzeciwu.

W związku z powyższym, na podstawie art. 397 § 2 w zw. z art. 386 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia, dokonując zmiany zaskarżonego orzeczenia.

SSO P. Baranowska SSO P. Sałamaj SSR del. A. Górnik

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)